

CSEHY ZOLTÁN

Liszt-percfutamok

KÉT SZONETT

1.

Mindig könnyebb, ha ott a kép,
a szemléltetett szemléletesség,
mondjuk, egy Petrarca-sonett,
körülötte fák, és persze, zubogó patakok,

a metaforikus cipruslombok közt a hang maga,
pókhálón ringázó könnycsepp a szakadás előtt,
és mindez egy zongorabelsőben,
ahonnan a lelassított tájképzetek terei nyílnak.

Aztán (egész után a rész) egy taláalomra kiválasztott szó
anatómiája szinte óriási tanposzteren,
kétfelé megnyitva, gombostűkkel

rögzítve a viaszba, vigyázva, ne sérüljön még
mindig meleg belseje: egy szabványos giliszta
(14 cm) látszatra céltalan boncolása.

2.

Ó, ez az emelkedettség!
És a megmagyarázhatatlan sorrend.
Vissza a leütések
hidegébe, hogy az ujj hártvásodjon szinte,

és vörösödjön, mintha ujjá fagyott
vér lenne csak, a bőr érzékszerve nélkül.
És számolni kell a szívvel is.
Egyszerűen megköveteli a kor.

Hideg a szív és sok,
vagy hetven,
épp annyi, mint ma egy adag

sárga dobozos, olcsó
csirkeszív a szupermarket
hatalmas mélyhűtőjében.

